

СТРАСТНАТА ГОДИНА

КИМ
ЛИГЕТ

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Grace Year*
Copyright © 2019 by Kim Liggett
All rights reserved.

Превод Йоана Гацова
© Егмонт България, 2020
Редактор Ваня Петкова
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“ ЕООД, София, 2021
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2518-3

Никой не говореше за страстната година.

Беше забранено.

Обясняваха ни, че притежаваме силата да примамваме възрастни мъже от леглата им, да караме момчетата да обезумяват, да подлудяваме съпрузите от ревност. Вярваха, че самата ни кожа излъчва мозъц афродизиак – наситената есенция на младостта, на момиче на прага на женствеността. Затова по време на шестнайсетата ни година ни изпращаха в изгнание – за да освободим магията си сред дивата природа, преди да ни допуснат да се върнем в цивилизования свят.

Ала аз не се чувствах мозъща.

Не се чувствах, сякаш притежавам някаква магия.

Забранено бе да говорим за страстната година, но това не ми попречи да започна да търся следи.

Някоя случайно изплъзнала се дума между двамата влюбени на поляната, някоя страшна приказка преди лягане, която изобщо не звучеше като приказка, многозначителни погледи, скрити в легените пролуки между любезностите, които си разменяха жените на пазара. Макар че отказваха да издагат

каквото и да било.

Истината за страстната година – за онова, което се случваше по време на тези забулени в сянка месеци – беше скрита в мъничките искри, които се носеха около тях, когато смятаха, че никой не ги наблюдава. Но аз винаги наблюдавах.

Нашарени от белези рамене, разкрили се изпод свлеклия се шал на светлината на пълната луна.

Треперещи пръсти, докосващи повърхността на езерото, а сетне проследяващи как вълничките изчезват в катраненочерната вода.

Очите им, които се взираха в нещо, отдалечено на милиони километри. С почуда. С ужас.

Някога вярвах, че това е моята магия – способността да виждам неща, които останалите не можеха, които дори не искаха да признаят пред самите себе си. Но бе достатъчно просто да отвориш очи.

А моите бяха широко отворени.

E C E H

ПЪРВА ГЛАВА

Проследих я през гората, по отъпканата пътека, която бях съзирала хиляди пъти. Папрати, лилаво-бели орхидеи и магарешки бодили; загадъчни червени цветя, които пъстрееха тук-там. С по пет свършено оформени венчелистчета, като че някой ги беше създал специално за нас. Едно венчелистче за момичетата, които започваха страстната си година, едно за съпругите, едно за работничките, едно за жените в покрайнините и едно за нея.

Момичето ме погледна през рамо и ме озари с онази своя уверена усмивка. Напомняше ми на някого, но не можех да се сетя за точно име или лице. Може да беше някой от отдавна забравен спомен, от предишен живот, или може би по-малка сестра, която не познавах. Лицето му бе сърцевидно, с мъничък яagodovorozов белег под дясното око. Чертите му бяха фини като моите, но това беше единственото деликатно нещо в него. В стоманеносивите му очи се четеше свирепа решимост. Тъмната му коса беше подстригана съвсем късо до скалпа – дали като наказание, или в знак на бунт, не можех

да определя. Не го познавах, но колкото и да беше странно, знаех, че го обичам. Не така, както баща ми обичаше майка ми – това беше чиста обич и желание да го закрилям, същото чувство, което изпитвах към червеношишките, за които се бях грижила миналата зима.

Когато излязохме на поляната, там вече се бяха събрали какви ли не жени – работнички, съпруги, прислужници, жени от покрайнините – и всяка бе забола по едно от малките червени цветя над сърцето си. Нямаше дребни свади или зловни погледи – всички тук бяха в мир. В единство. Бяхме дъщери, майки, баби, събрали се в името на една обща нужда, по-важна от нас самите.

– Ние сме слабият пол, който вече не е слаб – каза момичето.

В отговор жените нагадоха гивашки, оглушителен рев.

Но аз не се страхувах. Изпитвах само възхищение и гордост. Момичето беше избрано. И беше тази, която щеше да промени всичко, а някак аз също бях част от това.

– Този път бе проправен с кръв – кръвта на нашето семейство, ала тя не беше пролята напразно. Тази вечер със страстната година е свършено.

Издишах въздуха от гробовете си и осъзнах, че се намирам не в гората, не до момичето, а тук – в тази загушна стая, в леглото си, заобиколена от сестрите ми, които се бяха навели над мен, втренчени в лицето ми.

– Какво каза тя? – попита шокирано по-голямата ми сестра Айви с пламнали бузи.

– Нищо – отвърна Джун, стискайки я за китката. – Нищо не сме чули.

Майка ми влезе в стаята, а по-малките ми сестри Клара и Пени ме измъкнаха от леглото. Надърнах към Джун с наме-

рението да ѝ благодаря за спасяването на положението, но тя отказваше да срещне очите ми. Не искаше или може би не можеше. Не бях сигурна кое можеше да се окаже по-лошо.

Не ни беше позволено да сънуваме. Мъжете вярваха, че това е начин да скрием магията си. Самият факт, че сънувах, би бил достатъчен да ми спечели наказание, а ако някой разбереше какво сънувах, бесилката ми беше в кърпа вързана.

Сестрите ми ме завеждоха в стаята за шиене и се засуетиха около мен като ято препираци се врабчета. Бутаха. Дърпаха.

- По-спокойно! - едва успях да си поема дъх аз, когато Клара и Пени затеглиха връзките на корсета ми прекалено ентусиазирано.

Мислех си, че това е просто някаква забавна игра. Не си давах сметка, че само след няколко години щеше да гоїде техният рег. Посегнах да ги разпъдя с ръка.

- Нямате ли си груз, когото да мъчите?

- Стига си се оплаквала - каза майка ми, която тъкмо довършваше плитката ми и сякаш си изкарваше раздразнението на нея. - Баща ти все оставя всичко да ти се разминава... изцапани рокли, кал под ноктите. Поне веднъж ще видиш какво е да бъдеш гама.

- Защо изобщо си правите труда? - попита Айви, гордо изпъчила бременния си корем пред огледалото и погледите ни. - Никой нормален мъж няма да даде було на Тиърни.

- И така да е - поде майка ми, докато стискаше връзките на корсета ми и ги затягаше още повече. - Тя ми дължи поне това.

Бях волево хлапе, прекалено любопитно... за добро или за лошо, зареяло глава в облаците, лишено от благоприличие... и още много неща. И щях да бъда първото момиче в семейс-

твото, започнало страстната си година, без да е получило було.

Нямаше нужда майка ми да го изрича на глас. Долавях ненавистта ѝ всеки път, когато ме погледнеше. Тихата ѝ ярост.

- Ето я - обади се най-голямата ми сестра Джун и се вмъкна пак в стаята, понесла наситеносния рокля от сурова коприна, с перли, пришити по яката на деколтето.

Носила беше същата рокля на собственото си забулване преди четири години. Миришеше на люляк и страх. Белият люляк бе цветето, което ухажорът ѝ беше избрал за нея - символ на ранната любов и невинността. Определено беше мило от нейна страна да ми позволи да взема роклята ѝ назаем, но Джун си беше такава. Дори страстната година не бе успяла да унищожи тази нейна черта.

Всички останали момичета тази година щяха да носят нови рокли с дантели и бродерии, решени по последна мода, ала родителите ми знаеха, че няма смисъл да си пулят парите за мен. Нямах никакви потенциални кандидати. Бях се погрижила за това.

Тази година в окръг Гарнър имаше дванайсет момчета, представляващи примамлива партия за брак - момчета, родени в семейства, които се ползваха с престиж и високо положение в обществото. И трийсет и две момичета.

Днес се очакваше да обиколим града, за да дадем на момчетата последен шанс да ни огледат, преди да се присъединят към мъжете в главната колиба, където заедно щяха да се пазарят за съдбите ни, сякаш бяхме добитък - и това не беше чак толкова далеч от истината, като се имаше предвид, че ни дамгосваха още като бебета в голната част на ходилото с печатите на бащите ни. Когато приключе, бащите ни щяха да донесат булото на всяко избрано момиче в църква-

та, където щяхме да ги чакаме, поставяйки мълчаливо чудовищните измишльотини от полупрозрачен воал на главите им. А идната сутрин, когато ни строяха на площада, преди да поемем за нашата страстна година, всяко момче щеше да повдигне булото на избраницата си в знак, че се връща да се ожени за нея – и останалите щяхме да станем напълно непотребни.

– Знаех си, че имаш хубава фигура, стига да се подчертае – присви очи майка ми и фините бръчици около устата ѝ се преобразиха в дълбоки бразди. Щеше да спре да го прави, ако научеше колко стара изглежда така. Единственото, което бе по-лошо от това да бъдеш стара в окръг Гарнър, беше да бъдеш бездетна.

– Изобщо не мога да проумея защо пропия хубостта си и шанса си да се сдобиеш със собствена къща – догаде тя, докато ми нахлузваше роклята през главата.

Ръката ми се заклеци и започнах да дърпам.

– Спри да се бориш, че ще...

Звукът от разгран плат накара шията на майка ми осезаемо да поруменее чак до челюстта ѝ.

– Игла и конец – изрева тя към сестрите ми, които скочиха да изпълнят заповедта.

Опитах се да се сдържа, но колкото повече се мъчех, толкова по-трудно ми ставаше и накрая избухнах в смях. Не можех дори да облека една рокля както трябва.

– Смей се колкото щещ, но няма да ти е толкова забавно, като никой не ти даде було и веднага след страстната година те пратят в някоя от работническите къщи, където ще се трепеш от сутрин до вечер.

– По-добре това, отколкото да стана нечия съпруга – промърморих аз.

- Да не си гръзнала да говориш повече така! - каза тя и стисна лицето ми между дланите си, а сестрите ми побързаха да се разбягат. - Искаш да те помислят за бунтовничка ли? Да те изгонят? На браконьерите страшно ще им хареса да им паднеш в ръцете. - Сетне добави с приглушен глас: - Не може да позориш семейството така.

- Какво се случва? - намеси се ненадейно баща ми, който обикновено не се появяваше в стаята за шиене, и прибра лулата си в джоба на елека си.

Майка ми се окопити бързо и се залови да шише скъсаното място.

- Няма нищо срамно в усърдния труд - продължи той, наведе се и я целуна по бузата. Целият вонеше на йог. - Може да работи в мандрата или пък в мелницата, след като се върне. Почтена работа. Знаеш, че нашата Тиърни си е свободен дух - завърши той със съзаклятническо намигване.

Престорих се на заинтригувана от петънца бледа светлина, процеждаща се между завесите, и извърнах поглед. Някога с баща ми си бяхме така близки. Хората твърдяха, че когато говорел за мен, очите му сякаш заблестявали. Предполагам, че аз бях най-близкото го син, което можеше да има с пет дъщери наоколо. Тайно ме беше научил как да ловя риба, как да борава с нож, как да се грижа за себе си - но вече всичко беше различно. Не можех да го погледна по същия начин както преди, след като една нощ го бях заварил в аптеката да върши немислимото. Явно още таеше надежда за син, а аз го бях смятала за по-добър човек... Но се беше оказало, че е същият като другите.

- Виж се само... - понечи той да привлече вниманието ми. - Може би все пак ще получиш було.

Прехапах плътно устни, но отвътре ми идеше да крещя.

За мен не беше привилегия да те пратят на венчило. Нямахе свобода в спокойния, уреден живот. Да, оковите бяха меко подплатени – но пак си бяха окови. В работническата къща поне щях още да разполагам със собствения си живот. Със собственото си тяло. Само че този тип разсъждения ми навличаха неприятности дори когато не ги изричах на глас. Като бях малка, всяка мисъл си проличаваше ясно по изражението ми. Научила се бях да се крия зад любезна усмивка, но понякога улавях отражението си в огледалото и виждах пламъка, който гореше в очите ми. Колкото повече приближаваше моята страстна година, толкова повече се разпалваше той. Понякога имах чувството, че очите ми ще прогорят дупки в черепа ми.

Майка ми протегна ръка да вземе червената копринена панделка, с която щеше да завърже плитката ми, и усетих как ме пробожда ужас. Това беше. Настъпил бе моментът, в който щях да бъда белязана с цвета, значещ предупреждение... и грях.

Всички жени в окръг Гарнър бяха дължни да носят косите си така – прибрани назад и сплетени на плитка по гърба. Мъжете вярваха, че по този начин не биха могли да скрият нищо от тях – някоя ехидна гримаса, поглед, насочен към друг мъж, или искрица магия. Малките момичета носеха бели панделки; онези, които заминаваха за страстната си година – червени; а съпругите – черни.

Невинност. Кръв. Смърт.

– Идеално – заяви майка ми, докато донагласяше панделката.

Макар да не можех да видя червената лента, долавях тежестта ѝ – и тежестта на всичко, което означаваше, – сякаш бе котва, която ме задържаше в този свят.

- Може ли да тръзвам вече? – попитах, издърпвайки се от ръцете ѝ, които продължаваха да доизкусурият нервно това-онова по тоалета ми.

- Без придружител?

- Нямам нужда от придружител – възразих и напъхах здравите си крака в изиячните пантофки от черна кожа. – Мога да се справям сама.

- Ами ловците на кожа от територията? И с тях ли можеш да се справиш сама?

- Случило се е с едно-единствено момиче, и то преди цяла вечност – въздъхнах аз.

- Помня го така, като че беше вчера. Ана Берглунд – каза майка ми с отнесен поглед. – Стана в деня на моето забулване. Тя вървеше по улицата, а той просто я грабна, метна я на коня си и я отнесе в дивата пустош. Не я видяхме повече.

Странното беше, че онова, което си спомнях най-ясно от цялата история, бе фактът, че макар множество хора да я бяха забелязали да крещи и да плаче, мъжете бяха обявили, че не се е съпротивявала достатъчно ожесточено, и бяха наказали вместо нея по-малката ѝ сестра, пращайки я да живее в покрайнините като проститутка. За тази част от историята не говореше никой.

- Пусни я да отиде. Последен ден ѝ е – примоли се баща ми, преструвайки се, че майка ми има решаващата дума. – Свикнала е да е сама. Освен това бих искал да прекарам деня с красивата си съпруга. Просто ние двамата.

Доколкото можеше да се прецени отстрани, двамата явно наистина се обичаха. През изминалите години баща ми бе започнал да прекарва все повече и повече време в покрайнините, но това ми осигуряваше доста свобода, така че трябваше да съм благодарна.

Майка ми му се усмихна.

- Предполагам, че няма да бъде проблем... Стига Тиърни да не възнамерява да се промъкне в гората, за да се срещне с Майкъл Уелк.

Постарах се да си придам нехаен вид, но гърлото ми пресъхна като пустиня. Нямах представа, че беше разбрала за това.

Тя придърпа надолу корсета на роклята ми в опит да го намести както трябва.

- Утре, когато вдигне булото на Курстен Дженкинс, ще си дагеш сметка колко наивна си била.

- Не е так... Не затова... Само приятели сме - заекнах аз. В ъгълчето на устните ѝ заигра сянка на усмивка.

- Е, след като толкова много напираш да излезеш, може да донесеш и малко горски плодове за събирането довечера.

Знаеше, че мразя да ходя на пазара - особено в деня на забраването, когато цялото население на Гарнър се изсипваше навън, - но може би именно това беше целта ѝ. Щеше да се възползва максимално от положението.

Докато свалеше напръстника си, за да извади монети от кесийката си от еленска кожа, забелязах липсващото връхче на палеца ѝ. Никога не го беше изричала направо, но знаех, че това ѝ бе останало като спомен от страстната ѝ година. Тя улови погледа ми и побърза да бутне напръстника отново на мястото му.

- Прощавай - пророних аз и сведох очи към протритите гъски на пода. - Веднага ще ги взема.

Готова бях да се съглася на всичко, само и само да се измъкна от тази стая.

Сякаш разпознал отчаяното ми желание, баща ми кимна леко към вратата и аз хукнах като подгонена.

- Не излизай от грага! - викна майка ми след мен.

Стрелнах се надолу по трите ката стълби, заобикаляйки купчините книги, чорапите, които се сушаха на парапета, аптечката на баща ми и кошницата, пълна с недовършени плетки. Подминах прислужниците, които зацъкаха с език неодобрително, и изхвърчах навън от къщата ни - част от цяла редица къщи, построени плътно една до друга, - но щом излязох, изведнъж усетих острия есенен вятър като нещо странно и непознато по голата си кожа - по шията, ключиците, гърдите, прасците, долната половина на коленете. „Просто кожа“, казах си. Нищо, което да не са виждали преди. Но все пак се чувствах открит... уязвима.

Една от връстничките ми, Гертруг Фентън, мина покрай мен с майка си. Не съумях да овладее порива си да не поглеждам към ръцете ѝ. Покрити бяха с деликатни ръкавици от бяла дантела. Почти можеха да ме накарат да забравя какво ѝ се беше случило. *Почти*. Въпреки сполетялото я нещастие дори Гертри още се надяваше на було и на възможността да си има къща, да бъде благословена със синове.

Щеше ми се и аз да исках подобни неща. Щеше ми се всичко да беше така просто.

- Честит Ден на забулването! - поздравя ме госпожа Бартън и се вкопчи в ръката на гъщеря си по-силно.

- Коя е тя? - попита господин Бартън.

- Онази гъщеря на семейство Джеймс - отвърна жена му през стиснати зъби. - Средната.

Погледът му обходи кожата ми.

- Виждам, че магията ѝ най-после се е появила.

- Или пък я е крила досега - заяви госпожа Бартън и присви очи към мен като лешояд, втрепенен в някой труп.

Пожелала бях само да се облека в нещо, което да ме скрие,

ала за нищо на света нямаше да се върна в онази къща.

Налагаше ми се да си го напомням непрекъснато: роклята, червените панделки, булото, церемонията – това бяха просто дребни подробности, с които отвлечаха вниманието ни от истинския проблем. Страстната година.

Брадичката ми потренира, когато се сетих за годината, която ме очакваше, за всички неизвестности, но си наложих да залепя на лицето си небрежна усмивка, като че се радвах да изпълня онова, което се изискваше от мен, а после да се върна, да се омъжа, да народея деца и да умра.

Но не всички щяхме да успеем да се върнем у дома... Не и небредими.